

Enric torna a somriure

El davanter barceloní ha recuperat el protagonisme i la inspiració a Cornellà i ha fet més gols en l'últim mes que en els divuit anteriors a Olot i Badalona

“El fet d'estar en un lloc que conec, en què estic a gust i on tinc confiança, és clau”

Enric, felicitat per Xemi i Gallar, després del gol que va marcar al Narcís Sala dues setmanes enrere
Foto: QUIM PUIG.

Gairebé no va dormir, però dijous passat va ser un dia que el davanter del Cornellà Enric Gallego recordarà tota la vida. A les sis del matí era a l'hospital preparat per assistir al naixement del seu primer fill, l'Enzo, i al vespre corria sobre la gespa del municipal de Cornellà, en un partit contra l'Hospitalet en què el seu equip es jugava fugir de la cua. El cansament i les emocions acumulades, més que l'assumir-lo, van mantenir-lo motivat, ja que el barceloní va poder celebrar la paternitat amb un gol des dels onze metres, que va servir per rubricar la victòria del seu equip. “És impossible demanar res millor, va ser el dia més feliç de la meua vida”, explica

emocionat el barceloní, que està tornant a somriure després de passar un any i mig complicat, en què les coses no li van rutllar ni a Olot ni a Badalona.

El retorn a Cornellà, on Enric havia viscut les seves millors campanyes a tercera –43 gols en lliga en tres temporades–, ha servit perquè el davanter de 28 anys s'hagi retrobat amb allò que el va fer conegut: la facilitat per perforar porteries. En el darrer mes ha fet tres gols i ha recuperat sensacions després de divuit mesos en què tan sols n'havia marcat dos. “Això és el que passa quan estàs a gust en un lloc i tens un entrenador que ja confia en tu fins i tot abans d'arribar a l'equip”, explica l'artiller, que setmanes enrere feia broma de la situació amb el mateix Jordi Roger, un tècnic que el coneix a meravella: “Em va dir: «Comença a fer gols, eh!», i jo li vaig respondre: «Espera, que els vaig a buscar en alguna taquilla de per aquí, que des que vaig marxar no hi ha hagut manera.»” La resposta va ser tan irònica com premonitòria.

El canvi de ruta que Enric va fer al gener –d'Olot a Cornellà– va ser una qüestió personal i ara en recull els fruits. “Arriba un moment en què valors més la qualitat de vida que la qüestió econòmica, i jo volia fer aquest canvi per estar a prop de casa i en un lloc on sé que estaré a gust”, detalla el corpulent davanter, que atribueix la manca de gol a la Garrotxa a una qüestió d'atzar: “Hi ha moments en què res no et surt i això és el que em va passar, ja que per una cosa o per una altra la pilota no va entrar.” A Badalona, Enric havia marcat un parell de dianes, però mai no va arribar a trobar la seva millor versió: “Més enllà de la lesió al pubis, que va condicionar la temporada, no acabava d'estar bé i hi havia partits en què ni tan sols xutava. Això feia que me n'anés desmotivats a casa, vaig viure moments difícils.”

Confiança en la permanènciaEl moment de plenitud d'Enric coincideix amb la ratxa positiva que viu el Cornellà, que encadena cinc jornades sense perdre i ha sumat 11 punts de 15. Tot plegat ha permès al conjunt del Baix Llobregat fugir del descens directe, situar-se a la plaça de promoció de permanència i acostar-se molt a la zona de salvació, que és a un sol punt. Tot plegat fa que l'equip sigui optimista, segons relata l'atacant: “Veig factible eludir el descens, ja que estem immersos en una bona dinàmica, sabem tot el que ens hi juguem i si sumem entre 7 i 9 punts ho tindrem.” Els de Jordi Roger disposen de sis duels per aconseguir-ho, començant pel de diumenge que ve a Badalona, en què Enric es retrobarà amb una vella parròquia: “Em prenc el retorn com un partit més, vaig estar-hi un any en què vaig aprendre-hi coses, però no em va marcar especialment.”

Publicat a:

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/840192-enric-torna-a-somriure.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El%20Punt%20Avui